

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΩΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

'Ελάβαμε φυσικά και τὰ μέτρα μας γιά νά μπορούμε νά φανάζουμε ἰσθήθεια ἄν αἰς τύχαινε ἀνάγκη· νομίζω ὁμως ὅτι κανένας μας δέν τὸ περίμενε τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τώρα φοβόμαστε πολὺ λιγώτερον ἀπὸ ὅτι φοβόμαστε στὸ Λονδίνον, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ κ. Τρελόνον ἔμενε βυθισμένος στὸ λήθαργό του.

"Ὅσο γιά μένα, ἐγὼ ἐννοιοῦθα μεγάλη ἀνακούφιση μέσα μου ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ κ. Τρελόνον μοῦ εἶπε ὅτι ἡ βασίλισσα Τέρα δὲ θὰ μᾶς ἐβλαπτε, γιὰτί ἐμεῖς δὲν κάναμε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκτελούμε τῆς ἐπιθυμίας τῆς καὶ νὰ ὑποβοηθοῦμε τὴν ἀνάστασίν τῆς.

Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ὅσον ἀφορῶσε αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἦμουν ἡσυχότερος τώρα. Ἡ πεποιθήσις τοῦ κ. Τρελόνον μὲ καθησύχασε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο νομίζω πῶς θὰ μπορούσε νὰ μὲ καθησύχασῃ.

Εἶχα ὁμως ἄλλες ἐννοιας ποὺ δὲν ἀφῆναν ἡσυχο τὸ κεφάλι μου. Τὸ κυριώτερον ἦταν ἡ παράδοξις κατάστασις τῆς Μαργαρίτας. Αὐτὴ μὲ ἀπασχολοῦσε διαρκῶς καὶ μ' ἔκανε νὰ στριφογυρίζω ἀνήσυχος τὸν κρεβάτι μου. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα τῆς καὶ οἱ δικῆς τῆς διαβεβαιώσεις λίγο, πολὺ λίγο, μὲ καθησύχασαν. Ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ καθόλου. Κάθε λίγο ἀκούγα τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ τῆς ὥρες, κ' ὁ χτύπος του μοῦ φαινότανε πένθιμος. Εἶδα τὸ λυκόφως νὰ γίνεται σκοτάδι, τὸ σκοτάδι νὰ γίνεται λυκαυγῆς, καὶ τὸ λυκαυγῆς νὰ τὸ διαδέχεται φῶς, ἐνῶ διαρκῶς στὸ μυαλό μου ἐστριφογυρίζαν οἱ ἴδιες σκέψεις. Θὰ σηκωνόμουν ἀπάνω, ἀλλὰ δὲν τῶκανα γιὰτί δὲν ἤθελα νὰ ἀνησυχήσω τοὺς ἄλλους.

Τέλος, ἀφοῦ ἐξημέρωσε, ἀποφάσισα νὰ σηκωθῶ.

Βγήκα ἔξω στὸ διάδρομο καὶ κύτταξα νὰ ἰδῶ τί κάνανε οἱ ἄλλοι. Εἶχαμε συμφωνήσει ὅλοι ν' ἀφίνομε μισάνοιχτες τῆς πόρτες μας, γιά νὰ μπορούμε νὰκοῦμε καὶ τὸν παραμικρότερον ἤχο ἢ ἀνησυχία ποὺ θὰ γινότανε σὲ μιά κάμαρα, καὶ γιά νὰ μπορούμε νὰ ἐπικοινωνοῦμε εὐκόλα.

"Ὅλοι ἐκοιμῶντο ἡσυχα· ἀκούγα τὴν κανονικὴ ἀναπνοή τους κ' εὐχαριστήθηκα πολὺ περνώγαμε καλὰ αὐτὴ τὴν κρίσιμη νύκτα.

"Ἐπειτα βγήκα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ κατέβηκα κάτω στὴ θάλασσα, ἀπὸ ἕνα μικρὸ στενὸ μονοπάτι ἀπάνω στους βράχους.

Ἀπὸ τὴν ἀπὐναι, εἶχα ἀνάψει γιά νὰ δροσισθῶ, γόυθηκα κ' ἔπεσα στὴ θάλασσα· λίγων λεπτῶν κολύμπι στὴν κρύα παρῶνι θάλασσα μὲ ὄψλησε, κ' ἀρχισα νὰ αισθάνομαι καλλιτέρα ἔπειτα. Μόλις ἀνίβηκα πάλι ἀπάνω, στάθηκα μιά στιγμή γιά ν' ἀποθαυμάσω τὴ θαυμασία ἀνατολή τοῦ ἡλίου ἢ χαρμὴ ὅπως τῆς φύσεως μὲ στενοχώρησε, γιὰτί οἱ σκέψεις οἱ δικῆς μου ἤτανε μελαγχολικῆς, ἴσως ἀπαισιόδοξες.

"Ἄσφαιρα, αἰσθάνθηκα ἕνα χερί ν' ἀκουμπᾷ στὸν ὄμο μου, ἕνα χερί λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ γύρισα καὶ εἶδα τὴ Μαργαρίτα· αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχα μπροστά μου τὴν παλιὰ Μαργαρίτα, φαιδρὴ καὶ εὐδιάθετη. Αἰσθάνθηκα τότε μεγάλη ἀνακούφισις. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μου δὲν ἐβράστηξε πολὺ.

Μόλις γυρίσαμε στὸ σπῆτι, ἀφοῦ κάναμε ἕνα μικρὸ περιπάτο στους βράχους, ἡ Μαργαρίτα μου ἔγινε πάλι σκυθρωπὴ καὶ ἀδιάφορη.

Τὴν ἡμέρα ὁμως αὐτὴ ἔπρεπε νὰ δουλέψουμε. Κι' ἀρχίσαμε ὅλοι τὴ δουλειὰ μας μὲ τὸ συνειθισμένο μας ζῆλο.

Μετά τὸ πρόγευμα μαζευτήκαμε ὅλοι στὴ σηλιά, καὶ ὁ κ. Τρελόνον ἀρχισα νὰ μᾶς λὲθ ποὺ νὰ βάζουμε τὸ κάθε τί. Συγχρόνως μᾶς ἐξηγοῦσε καὶ τὸ γιὰτί, λεπτομερῶς. Εἶχε μαζὺ του τοὺς ρολούς ποὺ εἶχαν τὰ σχέδια τοῦ τάφου τῆς κοιλάδος τοῦ Μάγου καὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἱερογλυφικῶν παραστάσεων ποὺ ἦταν ἔκει μέσα. Εἶχε πιστὲς ἀντιπαραστάσεις ὄλων τῶν ἱερογλυφικῶν ποὺ στολιάζε τούς τοίχους, τὸ ταβάνι καὶ τὸ πάτωμα τῆς σηλιάς τῆς κοιλάδος τοῦ Μάγου. Ἐπίσης εἶχε σχέδια ὄλων τῶν κυριωτέρων ἀντικειμένων ποὺ εὐρίσκοντο στὸν τάφο.

"Ὁ κ. Τρελόνον μᾶς ἐξήγησε καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν τὰ ἔξεμα ἀκόμα. Παραδειγματὸς χάριν, μάθαμε ὅτι τὸ τραπέζι ἦταν ἔτσι φτιαγμένο ὥστε στὴν κοιλότητά του νὰ χωρᾷ ἡ βάσις ἀκριβῶς τοῦ μαγικοῦ κιβώτιου· θὰ πῆ λοιπὸν ὅτι τὸ μαγικὸ κιβώτιο προσωρίζετο νὰ τεθῆ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι κ' ὄχι σ' ἄλλο ἄλλο πουνθινὰ. Στὸ πάτωμα, ὁ κ. Τρελόνον εἶχε σημαδεύει μὲ ἀκριβεία τὰ ὁμεία ὅπου θ' ἀκουμποῦσαν τὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ αὐτοῦ, γιὰτί στὸν τάφο τῆς βασίλισσας ἦταν ὁμοίως σημαδεμένα στὸ πάτωμα τὰ σημεῖα ὅπου ἀκουμποῦσαν τὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ τραπεζιοῦ. Μάθαμε ἐπίσης ὅτι ἡ μούμια, ἅμα θὰ τὴν ξεπλῶναμε στὴ σαρκοφάγο τῆς, θὰ ἔμενε μὲ τὸ κεφάλι κατὰ τὴ Δύση καὶ τὰ πόδια κατὰ τὴν Ἀνατολή· ἔτσι θὰ δεχότανε τὰ φυσικὰ ρεύματα τῆς γῆς.

— Ἄρ' αὐτὸ, εἶπε ὁ κ. Τρελόνον, μπορούμε νὰ συμπεράνομε ὅτι ἡ δύναμις ποὺ θὰ δράσῃ ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸν ἡλεκτρισμὸ ἢ μὲ τὸ μαγνητισμὸ, ἢ καὶ ἴσως μὲ τὰ δύο μαζὺ.

Εἶνε λοιπὸν πιθανόν μεσα σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ κιβώτιο, ποὺ ἔγινε

ἀπὸ ἕναν ἀερόλιθο καὶ ἀποτρελεῖται ἴσως γι' αὐτὸ ἀπὸ κάποιον στοιχειὸ καινούργιο, ἀγνωστὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ περιεχεται καμμιὰ μεγάλη δύναμις ποὺ θὰ δράσῃ ἐλεύθερα μόνον ἐταν τὸ κιβώτιο αὐτὸ ἀνοίξῃ. Ἐξέλεγε καινεῖς ἐδῶ ὅτι ὁ κ. Τρελόνον εἶπε ὅτι εἶχε νὰ μᾶς πῆ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐτὸ ὑπεθέσαμε τότε κ' ἐμεῖς· ἀλλὰ ὁ κ. Τρελόνον ἔμενε ἀκόμα σκεπτικὸς κ' ἐμεῖς, ἀμίλητοι, περιμέναμε νὰ ἐξακολουθήσῃ· τέλος μᾶς εἶπε :

— Ἐνα πρᾶγμα ὁμολογῶ ὅτι ὡς τώρα μ' ἔχει πολὺ ἀπασχολήσει ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τὴση μεγάλη σημασία ποὺ τοῦ δίνα. Ἀλλὰ, σ' ἕνα ζήτημα σάν κ' αὐτὸ, ὅπου ὅλα μᾶς εἶνε ἀγνωστα, πρέπει νὰ προσέχομε στὸ κάθε τί, καὶ στὸ παραμικρὸ. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ἄλλωστε ὅτι δὲ θάχῃ κ' αὐτὸ τὴ σημασία του, γιὰτί ὄλα ἔχουν ἐδῶ τὴ σημασία τους.

Καθὼς βλέπετε στὸ σχέδιο τῆς κατόψεως τοῦ τάφου, ἡ σαρκοφάγος εὐρίσκειται κοντὰ στὸ βορεινὸ τοίχο, καὶ τὸ μαγικὸ κιβώτιο εἶνε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς σαρκοφάγου. Τὸ μέρος τοῦ τοίχου ποὺ σκεπάζεται ἀπὸ τὴ σαρκοφάγο δὲν ἔχει κανένα σύμβολο ἢ καμμιὰ διακόσμηση ἱερογλυφικῆ· ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἔλεγε καινεῖς ὅτι τὰ γράμματα σκαλιστῆσαν στοὺς τοίχους μετὰ τὴν κοποθέτησι τῆς σαρκοφάγου. Ἀλλ' ἂν ἐξετάσῃ καινεῖς προσεκτικώτερα καὶ λεπτομερέστερα ὄλα τὰ ἱερογλυφικά, ὡς καὶ τὰ σύμβολα ποὺ βρισκονταν κάτω στὸ πάτωμα, θὰ δῆ ὅτι αὐτὸ ἔχει κάποιον ἄλλη, ἰδιαιτέρη σημασία. Δέστε, ἐδῶ τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα σταματοῦν καὶ ἀρχίζουν πάλι ἀπὸ τᾶλλο μέρος. Τώρα πρέπει νὰ μάθομε τί σημαίνουν αὐτὰ. Κυττάξτε σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο τὰ μέρη τοῦ τοίχου ποὺ βρισκονται τὸ ἕνα πρὸς δυσμὰς καὶ τᾶλλο πρὸς ἀνατολὰς, δηλαδὴ τὸ ἕνα στὸ κεφάλι καὶ τᾶλλο στὰ πόδια τῆς σαρκοφάγου· καὶ στὰ δύο αὐτὰ μέρη βλέπομε τούς ἴδιους ἀκριβῶς συμβολισμοὺς· οἱ συμβολισμοὶ ὁμως αὐτοὶ εἶνε ἔτσι τοποθετημένοι ὥστε ν' ἀποτελοῦν συγχρόνως μέρος ἄλλων ἐπιγραφῶν ποὺ διατρέχουν τὸν τοίχο κατὰ μῆκος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μνημείου. Πρέπει ὁμως νὰ τὰ κυττάξῃ καινεῖς ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ προσέξῃ καλὰ γιά νὰ τὸ καταλάβῃ.

Κι' ἕνα ἄλλο ! στίς γωνίες καὶ στὸ κέντρον οἱ συμβολισμοὶ εἶνε τριπλοὶ. Καὶ στὰ δύο μέρη διακρίνομε ἕναν ἥλιο, ποὺ τὸν κόβει στὴ μέση ἢ γραμμὴ τῆς σαρκοφάγου, ὅπως ἀκριβῶς ἡ γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντος κρύβει τὸ κατώτερον ἡμισυ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος δύει ἢ ἀνατέλλει.

Κοντὰ σ' αὐτούς τούς μισοὺς ἡλίους μὲ τίς ἀκτίνες ποὺ βλέπετε σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο, εἶνε ἕνα δοχεῖο, ποὺ στὴν ἱερογλυφικὴ γραφῇ συμβολίζει τὴν καρδιά, τὸ «*α* μ π» καθὼς τὸ ἔλεξαν οἱ Αἰγύπτιοι. Κοντὰ στὸ καθένα ἀπ' αὐτὸ τὸ δοχεῖο, περὶ πέρα ὁμως, βλέπομε ἀπὸ ἕνα ζευγάρι χέρια ἀνοιχτὰ καὶ γυρισμένα κατὸ πάνω αὐτὸ εἶνε τὸ «*κ* α θ α ρ ι σ τ ι κ ὸ » τοῦ «*Κ* ἄ» δηλαδὴ τοῦ «*α* τ ὸ μ ο υ». Κυττάξτε ὁμως ὅτι διαφέρει τὸνα ζευγάρι ἀπ' τᾶλλο. Στὸ ἕκταν μέρος τῆς σαρκοφάγου τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ «*Κ* ἄ» εἶνε γυρισμένα κατὰ κάτω, πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ δοχείου· ἐνῶ ἀπὸ τᾶλλο μέρος, στὸ κάτω δηλαδὴ, τὰ χέρια αὐτὰ εἶνε γυρισμένα πρὸς τὴν ἀντίθετο διεύθυνση.

Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς φαίνεται ὅτι θέλει νὰ πῆ τὸ ἔξης: Διακόνησις τῆς μεταβάσεως τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴ Δύσι στὴν Ἀνατολή, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, τὴν νύκτα μὲ ἄλλα λόγια, ἡ καρδιά, ποὺ εἶνε ὄλιχη, καὶ ποὺ βρισκεται μέσα στὸν τάφο καὶ δὲν μπορεῖ μὲ κανένα δυνατὸ τρόπο νὰ τὸν ἀφίσῃ, παρακολουθεῖ τὸν ἥλιο, ποὺ εἶνε ὁ χορηγὸς ὄλων τῶν ἀγαθῶν κ' ὅτι τὸ «*Κ* ἄ», ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐνεργὸ στοιχεῖο πᾶνταῖν παντοῦ ὅπου θέλει, καὶ τὴ νύκτα τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα. Ἄν ὁ συλλογισμὸς μου αὐτὸς εἶνε σωστὸς, τότε αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ἡ συνείδησις τῆς μούμας αὐτῆς δὲν κοιμάται, ἀλλ' ἀγρυπνεῖ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας.

Ἰσως ὁμως αὐτὸς ὁ συμβολισμὸς νὰ σημαίνει ἄλλο, τὸ ἔξης: ὅτι μετὰ τὴν νύκτα τῆς ἀναστάσεως, τὸ «*Κ* ἄ» θὰ ἀφίσῃ γιά πάντα τὴν καρδιά.

Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι στὴν ἀνάστασι τῆς ἡ βασίλισσα Τέρα θὰ ἦτανε μὲν σωματικῶς ἡ ἴδια, ἀλλὰ πραγματικῶς θὰ ἦταν ἄλλο άτομο. Κι' ἂν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πῆ τίποτα. Δὲν θὰ εἶχε ἰδέα τῆς πρώτης ζωῆς τῆς καὶ δὲν θὰ ἔξερε τίποτα νὰ μᾶς πῆ καὶ ἡ ἐπιστῆμη δὲν θὰ κερδίσει τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴ νεκροἀνάστασι ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, γιὰτί δὲ θὰ μαθαίναμε πῶς ἔγινε...

Αὐτὸ ὁποσδήποτε δὲν μὲ ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ, γιὰτί δὲν εἶμαι καθόλου βέβαιος γι' αὐτὸ· ἄλλωστε αὐτὸ ἀντιβαίνει στὸ δόγμα τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς Θεολογίας, σύμφωνα μὲ τὸ ὅτιοι τοῦ «*Κ* ἄ» εἶνε ὄλιχὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐδῶ ὁ κ. Τρελόνον σταμάτησε, καὶ πρώτος μίλησε ὁ δὲκτωρ Οὐϊκστερ :

— Αὐτὰ ὁμως δὲν θὰ πιῶν ὅτι ἡ βασίλισσα φοβότανε μὴν εἰσβάλουν στὸν τάφο τῆς ;

Ὁ κ. Τρελόνον ἀπήντησε χαμογελώντας :

(Ἀκολουθεῖ)

